

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

L'hora de consolidar les posicions

Els esperits verament liberals, les consciències autènticament democràtiques, no poden restar íntegrament satisfetes de la marxa i del resultat final de la discussió de l'Estatut de Catalunya. Els espanyols que ens reconeixen, als catalans, la personalitat nacional o el fet diferencial, han de doldre's interiorment que determinades intransigències xovinistes de llurs compatriotes hagin impossibilitat de satisfer plenament les nostres ànsies reivindicatives. Si la frisança catalana hagués estat curullada, avui els catalans ens podríem llançar decidits a col·laborar en la reconstrucció i «unificació» de tots els pobles ibèrics. Minvades, però, les atribucions legítimes que demanàvem, la nostra col·laboració haurà de sofrir forçosament el reflux de les energies que haurem d'aplicar a la tasca per a la consecució definitiva de les nostres aspiracions. El regateig de mercader a les demandes fonamentades de l'esperit col·lectiu de tot un poble, sol ocasionar conseqüències *ad hominem*. I cal tenir en compte que el contingut de la nostra «Carta magna» no constituïa una petició de gitana. Inclús així ho reconegué el propi Royo Villanova quan el projecte elaborat per la ponència nomenada per la Diputació de la Generalitat va ésser fet públic per primera vegada. El nostre Estatut, el refrendat unànimement pel poble de Catalunya, no era maximalista, ans perfectament minimalista. Amb tot, i a despit de selectes intel·ligències liberals de la banda de Castella, hom es valgué contínuament de tots els mitjans per tal d'eixalar-nos-lo, i, en darrer terme, mentre encara ressonaven càlides i irrefutables les raons dels nostres diputats i d'alguns espanyols comprensius i justiciers, la força molt democràtica del nombre, però absolutament antiliberal, tenia cura de fer baixar la balança a favor dels exhumadors troglodites del papu de la desmembració.

Tanmateix, «alea jacta est». Havem de considerar que no han pas estat tot flors i violes els treballs que han hagut de portar a cap els nostres homes representatius. Ço que s'ha aconseguit, no són pas concessions cedides de bon grat, sinó arrabassaments difícilíssims a costa de múltiples sacrificis i esgarrapades. Per tant, amples o estretes, ha arribat l'hora de començar a consolidar les nostres posicions, sense perjudici, naturalment, de continuar laborant a fi i efecte de millorar-les. I la manera única d'afiançar la poca o molta autonomia que tenim reconeguda, és de posar totes les voluntats i totes les aptituds al servei de l'endegament de la feina que se'ns apropa. No ens lliurem a repicar campanes, que això enterboliria la perspectiva que encara ens manca a superar. Tampoc, però, no ens abandonem, sota el pretext de cap desil·lusió, a un desmenjament abúlic que ens resultaria funestíssim. És l'hora de convèncer-se que sense poder per a exigir no hi ha possibilitats d'arreglar. I també cal adonar-se que la política dels herois del «tot o res» només pot servir d'entreteniment de quatre aspirants al martirilogi. Pensem que qui res no té realitzat li falta tot a aconseguir. I no oblidem, així mateix, que qui amb un bocí s'accontenta, corre el risc, sense adonar-se'n, de quedar més pelat que les esplanades del Sahara.

I que no s'esfereixin els pusil·lànimes somiafronteres. És precís que remarquin que l'universalisme no és cap invent dels Pesta-

ña o Largo Caballero. És una tendència lògica de la consciència desenrotllada del nostre temps. Les petites col·lectivitats nacionals són, precisament, les que més anhelan els lligams internacionals, perquè són, senzillament, les que més els necessiten. El nacionalisme de Maurràs o de Hitler serà sempre una planta exòtica i no aclimatable en el nostre petit país de nacionalisme alliberador. El perill imperialista o cesarista no radica ací, entre els catalans, dintre la península Ibèrica. Car només els que desconeixen les *carícies* de l'opressió poden desitjar els «illots acantilats» que afavoreixen el despotisme. Els catalans, que clamen llibertat individual i col·lectiva, no podem desitjar-los. Els que ens la neguen, ja ho tenen més difícil de demostrar.

Iu BOHIGAS

Ja som lliures!...

No sé que ho fa; avui arreu sento
tocs de corneta,
tocs de campana
i tocs de tambal;
xiscles, cançons, rialles,
i tot el meu cor es desfà en ploralles...
Oh, lluita triomfal!

Visca la nostra terra,
la qual sense un bri de guerra,
ha obtingut sa llibertat! (Llibertat!!)
«Es la raça catalana
la més forta, rica i galana»,
de dins la Humanitat.

Alcem la barretina,
símbol de glòria,
de glòria catalans;
i, amb les quatre barres
al vent i al pit gravades,
cridem ben fort, com a germans:
Volem ser lliures, lliures com els ocells;
els ocells que volen,
volen i volen,
per ells.

* * *

El nostre Avi, com deu plorar,
pobre també;
bo i pensant les hores tristes
d'un temps que marxà
i, no ve.
Però, jo també ploro, Avi;
i ploro i ploro pensant amb vós.
Perquè vós sou Catalunya,
i Catalunya és la meva pàtria,
la de tots.

AGUSTÍ CABRIJA

Formem la nostra consciència política

D'ençà que el poble va constituir a Espanya el règim de democràcia, no cal dir que lleialment establert, no han cessat les conspiracions i les ofensives contra d'ell. Quan no han estat els monàrquics, han estat els comunistes, i quan no han estat els comunistes, han estat els anarquistes. Es a dir; tothom es veu prou potent per plantar cara a la República; però, si tot el que la República té de generosa tingúes de verinosa, de segur que tots aquests moixons que tant entonen no dirien ni piu. Farien el paper de «Cristo se-pultado». No hi ha que donar-hi voltes. Només cal tenir present aquells temps de la Dictadura del cèlebre Primo de Ribera, durant el transcurs de la qual a veure si s'alçava la veu i el puny amb la prodigalitat d'ara. No, no es cridava ni s'amenaçava tampoc. Té massa mal geni una Dictadura i massa mala ànima els homes que la representen. Es que, potser, la República és pitjor a una Dictadura? No ho crec; no ho puc creure. El que passa ací és una cosa, i és que gaudim d'un règim de massa llibertat i d'un règim, sobretot, de massa bondat. Car no es pot negar que, els republicans, de la boresa sempre n'han tingut l'exclusiva. Però consti que, avui per avui, tan i tan bo vol dir ase.

No, no es pot tolerar la campanya de difamació injusta que de de tots els quatre bàndols del nostre món polític se'ns va adreçant d'una faisó tan poc humana. Els republicans ens hem de fer respectar tots els nostres drets, com ho farien els adversaris si tinguessin les regnes del vehicle hispànic. Quan un hom vol passar de la ratlla, se li surt al pas; i se li diu: —No, per ací no. Es aquest el teu camí. I, si malgrat això, es mostra tossut a les nostres ordres, llavors farem ús de l'espasa, que per això el poble ens la va confiar per tal de fer justícia.

Oh, si n'és de mirífic i engrescador fer de revolucionari truculent quan els homes que representen la sobirania popular són de tota la bona pasta d'aquest món!... Vegeu si és així, que fins no han volgut donar mort al traïdor que s'havia emboscant per matar a ells.

Altrament, no és pas que en faci gaire cabal de la persuasió política de certa gent, puix que molts dels que avui es diuen Marxistes i Bakuninistes i no sé quantes altres coses més, fan

més cara de «campaner» que de «barricaire».

No n'hi pas prou de dir jo sóc això o allò, o viceversa. Si han de dur els sentiments innats al fons del fons de tot ço que s'és o es vol ésser, procurant, en- sem, tenir un poc d'esment de la ruta que cal emprendre, que és igual com si diguessim tenir certa noció de la teoria per al desenvolupament pràctic de la qual fem els millors esforços i els més abnegats sacrificis.

No, no volguem ésser ramat, és a dir, ni ramat ni pastors; ens plagui més, molt més, d'ésser, abans que ramat i pastors, homes.

AGUSTÍ CABRUJA

Joventut Republicana

Dimarts, dia 13, a la vetlla, reunió general ordinària, baix la següent ordre del dia:

Estat de comptes.

Sobre actuació d'algun soci.

Assumptes generals.

LA JUNTA

Per al dia 25, grandios bail d'inauguració de la temporada, amb una orquestra de les més importants de Catalunya. Es passaran proclames.

Quan una gran part de catalans es deixava endur del pessimisme per les dificultats amb què l'aprovació de l'Estatut topava, quan tanta i tanta gent havia perdut la confiança, un home ferreny i serè es dreçava al damunt de tots per a increpar els porucs i els deia: Homes de poca fe, que gairebé demostreu no ésser dignes de la llibertat. Sapiguen que Catalunya TINDRA el seu Estatut.

AQUEST HOME ERA

FRANCESC MACIÀ

En l'Onze de Setembre d'enguany

1714 - 1932 - CASANOVA - MACIÀ - NOVA-PLANTA - ESTATUT

Dues dates, dos homes, dos decrets. Noms i nombres històrics. Fa dos segles hi escaig que les hostes enfellonides del primer Borbó espanyol, a les ordres del duc de Berwick, vencien la resistència heroica dels patriotes de Barcelona, després de tretze mesos de setge ininterromput i quan les altres places catalanes eran ja abatudes. Traïda per Anglaterra i altres països conjurats, i abandonada a mercè de la venjança de Felip V, Catalunya perdia definitivament, el dia 11 de Setembre de 1714, les seves últimes i cares llibertats nacionals. El famós i despòtic decret de «Nova Planta» en fou l'executòria. Catalunya passava a tenir una categoria de «domini». Pel cim de tantes calamitats, però, es dreçaven glorioses les figures dels màrtirs i dels herois de la defensa. Cal esmentar els noms il·lustres de Rafael de Casanova, cap del Consell de Cent i ànima de la resistència; del general Villarroya, que es distingí en la direcció militar, i de Moragues i del guerriller Bach de Roda, que foren executats, entre altres, mancant a les capitulacions signades en rendir-se la Ciutat Comtal. Després, insult darrera insult als nostres més preuats sentiments, l'opressió castellana volgué ofegar a fuetades les nostres característiques de pobles. Debades, però. En la ruralia es conservà sempre la nostra llengua i les nostres tradicions liberals. En l'any 1833, des del camp literari, Bonaventura Carles Aribau donava, amb la seva «Oda a la Pàtria», el primer crit de Renai-

xença. Va passant el temps i l'esperit catalanesc va revifant-se en tots els aspectes. La data de l'Onze de Setembre és commemorada cada any. En 1907 i 1908 es produeixen els primers fets de violència a l'entorn de l'estàtua de Casanova. I en 1923, dos dies abans del cop dictatorial de Primo de Ribera, l'entusiasme patriòtic dels catalans desvetllà les ires de la policia espanyola. I aquell onze de Setembre resultà sagnant. Transcorregué la Dictadura. Altra vegada són escarnits els nostres sentiments de catalans i prohibides les nostres manifestacions patriòtiques. El nostre idioma és bandejat de les corporacions públiques, del temple i de l'escola, i perseguit en els comerços particulars i àdhuc dins les llars. Tanmateix, en el silenci forçat dels set anys indignes, anava exacerbant-se el nostre sentiment i perfilant-se la nostra consciència. Esclata la Revolució i puja la República triomfant. Havem desbancat la tirania. Ens havem donat lliurement un règim de liberalisme i de democràcia. Ha arribat l'hora, doncs, d'estructurar novament les nostres llibertats col·lectives 1932: L'Esquerra Republicana de Catalunya, presidida pel venerable Macià, l'encarnació palpable de l'esperit reivindicatiu i renovador del nostre poble, obté del Parlament espanyol la reconeixença i l'aprovació d'un Estatut d'autonomia, Estatut que, encara que de cap manera no és un sùmmum, representa una conquesta importantíssima en la palestra per les nostres as-

piracions. Per primera vegada, després de dues centúries llargues, aconseguim els catalans de donar un cop transcendental a les mordasses hereditàries del Duc d'Anjou. Ara tenim la ruta oberta a grans possibilitats. La commemoració de l'Onze de Setembre coincideix enguany amb l'aprovació definitiva del nostre Estatut. Aquesta doble escaiença commemorativa reforça la solemnitat de la diada històrica. L'alegria entusiàstica de la novella albada, esborra la recança d'aquell ocàs sangonent del «setembre de la mala anyada». Visca Catalunya!

I. B. i B.

Fets que parlen

El nostre diputat a Corts per la circumscripció En Miquel Santaló en l'any 1932 ha lograt per la ciutat de Girona:

1.ª Creació d'una escola de nens i nenes en el barri del Pont Major.

2.ª Subvenció per l'Estat de dues mil pessetes per a la Cantina escolar.

3.ª Subvenció per l'Estat de tres mil pessetes per a colònies escolars.

4.ª Subvenció per l'Estat de cent mil pessetes per l'Ajuntament, com indemnització a la construcció dels Grups escolars dels barris de la Mercè i Pedret.

L'Ajuntament de Girona dintre de les disponibilitats del pressupost ordinari ha fet obres d'urbanització que representen una gran millora per a la ciutat:

1.ª Enderrocament dels baluards del Governador i Santa Clara.

2.ª Pavimentació, adoquinats i aceres de la Ronda Ferran Puig.

3.ª Colectora a la carretera de Barcelona.

TRIBUNA LLIURE

Els contramestres

Ara que el poble de Salt, poble que estimo i admiro, compta amb un periòdic tan justicier, com liberal i democràtic, o sia «El poble», no vuldeixar passar per alt la divulgació d'uns breus comentaris respecte al gran nombre d'esquirols contramestres que, d'una fàbrica tan inhumana, estan treballant a la fàbrica del milió nari Coma i Cros. Doncs, tots sabeu prou bé, amics llegidors, que la major part—per no dir tots—d'aquests contramestres van entrar a la fàbrica de les Betes com uns perfectes esquirols, quitant, per tant, el pa i el treball d'uns pobres treballadors, potser més dignes i més honorats que no pas ells.

Contramestres: No us cau la cara de vergonya, en pensar en la gran injustícia que un dia, mai oblidable, vàreu cometre per l'impuls d'un egoisme sens fi ni perdó? Tanmateix, si fossiu uns veritables treballadors, treballadors en el vertader sentit de la paraula, no gosàrieu tan sols obrir la boca per res ni enlloc. No oblideu que per la vostra culpa molts pares de família van haver de sofrir dolor i misèria. Però, el que és més revoltant encar, és que ara tots gallegeu, segons veig, de la sagrada unió sindical, de la perfecta cordialitat proletària i de l'eterna lluita contra el patró. Pobres contramestres!... Pobres ànimes hipòcrites i oportunistes!... Es que ja no us

en recordeu de quan el vostre «cèlebre» Vivó us feia anar a la processó de Corpus, amb una atxa de metre i mig, talmen uns gossets dels més mansois i inofensius? Es que ja no us en recordeu com quan el vostre cèlebre» Vivó, en el pati de casa seva, us feia fer el pallaso, bo i fent les deu mil peripècies per tal de caure en gràcia als cacics, els quals us aplaudien i us felicitaven amb l'entusiasme més gran del món. Si que us en recordeu, però no voleu que us en parlin perquè, si no us fa vergonya, almenys us menysprea considerablement. I, prou per avui. No vull fer-vos menció de les moltes altres ximpleries que heu arribat a realitzar amb el fi d'anar conservant els disset durets de l'ala, sense, però, interessar-vos gaire dels que sota vostre, i trescant molt més que vosaltres, estan guanyant allò que se'n diu una porqueria. Clar, com que ara ja teniu la vostra, els altres que es rebentín. Però, tingueu en compte, que jo tindré especial interès d'anar contant a l'opinió pública, en números successius, l'actuació indigna de les vostres consciències burgeses.

LL. P. I GÈNER

Girona, Setembre 1932

Als consocis de la "Germandat de Sant Francesc" del Veïnat

Ja és hora que ens treiem el

jou que ens embolcalla. A aquests carcundes que es diuen catòlics els havem de demostrar que som homes. I si volen misses que se les paguin. Perquè és molt còmode que paguin els altres i després ells poder fer ostentació d'una religió que escarneixen.

Respecte al Consell de socis fundadors, no té dret a ésser, per tal com representa un fet antiliberal i de privilegi d'uns quants sobre la generalitat. Els mateixos drets han de tenir ells que nosaltres. En una germanadat tots havem d'ésser iguals. Si ells tenen ganes de manar, que ho facin a casa seva. Ací és la casa de tots.

I ara fixeu-vos qui són aquests homes que pretenen ésser eternament els amos i senyors de la nostra agrupació fraternal. No ho sabeu? Doncs són els antics monàrquics, són aquells que avui tenen la barra de dir-se republicans, encara que de dreta, però que el dia 14 d'abril de l'any passat, data en què pujà la nostra gloriosa República, ens presentaren una candidatura enfront de la nostra, la republicana. I podem esperar res de bo d'ells? No, no i no. Hem de combatre'ls, perquè si ells poguessin governar tornàriem al temps de la maleïda Inquisició.

UN CONSOCI

Dues notes interessants

Un d'aquests dies, es personà en el local social del nostre Centre un individu que manifestà ésser membre de la Societat i que venia a donar-se'n de baixa en vista d'un article aparegut en «El Poble de Salt» que, segons paraules textuales del citat individu, anava adreçat contra els obrers. No cal dir que respectem les decisions de tothom, qualsevol que sigui, mentre no atemptin a les lleis naturals i socials legalment estatuïdes. Però, amb falses imputacions no podem ni volem transigir-hi. Perquè, sàpiga l'al·ludit ex-correli-

gionari que nosaltres, els republicans d'«El Poble de Salt», mai no havem agafat la ploma per atacar als nostres companys treballadors, malgrat totes les errònies o mal intencionades interpretacions que hom vulgui donar a les nostres paraules i als nostres escrits. Invitem, doncs, a l'esmentat consoci-baixa i a tots als que de bona fe puguin pensar com ell, que ens indiquin on és que havem comès semblant vilesa com la que ens és gràtuitament atribuïda, car havem de tenir en compte que no hi ha dret a prendre com a una envestida a la classe proletària allò que, en tot cas, no passa d'ésser la xurriacada depuradora als mercaders farisaics del temple

del Treball i de l'Organització obrera.

Cridem l'atenció als senyors de la Comissaria delegada de la Generalitat de Catalunya a Girona respecte al que està passant en el Manicomi de Salt, car hem de notificar-los, per si no n'estan assabentats, que, als ulls de tothom, el Rector i el Vicari d'aquest poble, creiem que per autodeterminació, vénen suplint, amb llurs visites quotidianes a l'esmentat establiment benèfic, la tasca del Capellà que fins fa poc la Diputació hi sostenia, i que la Comissaria de la Generalitat, adonant-se de la maleïda falta que hi feia, va suprimir darrerament.

Trets que no maten

Tot i les manyes per ocultar-se amb vels d'hipocresia i de maquiavelisme, els redactors de «L'Amic del Poble» s'han ficat, darrerament, de peus a la galleda. El subconscient, que diria Freud, els ha traït. Els nostres lectors es recordaran d'algun «tret» dedicat a la venerable figura del patriarca Pere Sureda. Doncs, bé; els de «L'Amic», que surten en defensa d'aital personatge, diuen que aquest no té res a veure amb ells i que no el coneixen ni l'han conegut mai. Però, ai las!, se'ls escapa, involuntàriament, una petita paraula que diu ben clar com compleixen aquests ortodoxos amb el vuitè manament del Decàleg. Dirigint-se a l'autor dels «trets» en qüestió, li diuen: «... sentim que feu pagar la nostra acció a un ciutadà del vostre poble...». Pareu esment en el mot que nosaltres hem subrallat? Com saben, si no el coneixen, que el ciutadà Pere Sureda és del mateix poble que el nostre company que se les té amb ell? Perquè, repasseu bé per tot on hem parlat de Pere Sureda, i enlloc no trobareu que esmentem la població d'on és. Com ho saben tan bé, doncs, els angèlics «amics»? Misteri. És a dir: Planxa.

«El fi justifica els mitjans»: Heus ací el lema, manllevat a Maquiavel, de la «Societas Jesu», inspiradora espiritual dels nostres inefables «amics del poble» i de llurs *poulains* de la svàstica fejocista. Per mostra, un botó: Extractem i traduïm de l'obra del jesuïta Ribadeneyra, «Vida del B. P. Ignacio», Llib. V, cap XI: «Nosaltres—els jesuïtes—hem d'usar de les mateixes arts i manyes que el dimoni usa. Escorcolla primer, atentament, el natural de cadascú: Palpeja la seva inclinació, li proposa l'esquer més conforme a ella: A l'ambició, honres; al cobejós, riqueses; al carnal, regalats delits; als devots, coses d'aparent devoció; i no entra de patacada, sinó a poc a poc, amb peus de plom, fins que guanya la voluntat, i, a la fi, es llença del tot prenent possessió del subjecte. Això usava Ignasi amb gran sagacitat». Nosaltres diem: *Qui habet aures audiendi, audiat. Qui potest capere, capiat.*

Tirant pedretes

Dimecres de la present setmana vàrem veure en el nostre poble dues donzelles d'allò més bo que corre per la terra. Vàrem preguntar per la seva gràcia, i ens van contestar negativament. De totes maneres, però, hem pogut esbrinar que viuen a Perpinyà i... Vaja: que ens hi casàriem sense gaires contemplacions. No és veritat, Fita? No és veritat, Tinet?

La Dolors està enamorada i no ho gosa dir. En canvi, el jove que estima a ella, ho diu ben públicament que la vol i que si no la pot haver es farà enterrar viu i de peus enlaire. I encara després diran que els joves no fan sacrificis per les noies. Déu ens en guard d'una mica més, al cementiri

no hi harà prou terra per col·locar tants... vius.

Viola

No res menys, que ens hem assabentat que en Manel, aquell simpàtic lleter de la plaça de la República, està enamorat de la Ramona, una nena més maca que el sol i «más dulce que el agua del mar». Ara que, no s'atreveix a fer públic el dia del casament, perquè, com que ambdós treballen a les contínues i compten amb tantes amistats, al menys tindrien que comprar una onça i mitja de caramels per repartir.

Estel

La redacció d'aquest periòdic ha rebut no sé quantes pedretes dedicades a la bonina Lluïseta, la carnisereta més gentilíssima del poble. Però degut no sé quin trasbals, aquestes pedretes s'han extraviat. De totes maneres, però, rebi la tendra rosella del verger de la suprema beutat, la demostració del nostre més sincer elogi.

Per la Maria de can «Casetta» hi ha un jove que pateix el mal de l'amor. Es tanta l'estimació que li porta, que no passa ni un sol moment sense pensar amb ella. Per què, formosa Maria, el fas sofrir tant? Per què, formosa Maria, no vols ainar-lo? Ai, pobra animeta enamorada!... No, no ploris, que ja és bona la Maria per comprendre i saber calmar el teu dolor...!

El Sol

Ens han dit que la fausta i mirífica Fina havia trobat un promès. Es veritat, Fineta?... Sí? No? Es clar, dona, que serà veritat; puix una donzella tan excelsa com tu, no pot ésser que no tingui xicotet.

Celesti

Ja són moltes més les parelles que tenen casori i bateig en perspectiva. «A saber»: En Manel i la Lluïsa, En Perret i la Claretta, En Ramon i la Trini, En Pepito i la Genoveva (eh?, apa, a tornar amics, o sinó us farem pam pam), En Quicu i la seva flor de Santa Eugènia, En Milianu i la criada de can Miliu, En Quimet i la Quimeta, En Pau i la Maria i en Lluís i la seva mitja taronja de Sarrià. Segueixen més «donatius». Però ara fins al número vinent.

La policia amorosa

Seran tan amables les dues senyorettes de la Cooperativa, de dir-nos on aniran a passar els set dies de vacances? Si ens ho diuen per «anticipat», les prometem seguir tots set dies amb pollastres, dolços i ampolles de xampany de 30 duros... caixa. Sense les moltes altres galanteries que no publiquem per creure-les de massa valor.

L'aimador

Un descobriment, un sensacional descobriment. Què serà? Doncs, que si no ens casem avui, serà demà. Ah, doncs què us pensàveu?

L'Enamorat

Del concurs: ¿Quin és el jove que sap més de ballar? hi ha el següent es crutini:

Fita, 18 dones l'han votat; J. Mota, 18 id.; Mollera, 15 id.; Xicobonic, 11 id.; Patset, 11 id.; Mesana, 9 id.

El Marquès del Pernil i la Sileta els haurem de vigilar. Són molt amics. Ai

dolents, vosaltres feu les coses d'amagat!

La Maria Eugènia, la Conxita i la Maria «trío de la bencina» preguem aquestes formoses nenes no riguint tant en el cinema.

L'Antonieta és una modisteta molt bufoneta, però no està tot aquí la cosa. Si sentissis els joves quan passes el que diuen: «quina nena més nina!»

La Caravaca ha d'estar trista. Això d'haver d'estar tan separats del seu Quimet, una nena tan bella com ella!

La Marieta Porcalla, la «Venus» de Salt, tindrà un nebodet la mar de guapo, que ja li diu «tieta» i que «sona» bé a una beutat com ella.

El n.º vinent sortirà un concurs titulat: Quina és la noia més ben feta de Salt?

RUDDY

Agència Pet-o-net

Esport

Diumenge, dia II. — Gran partit de fútbol entre el

S. S. SALT

contra

LLORET U. S.

Preu 3 ptes. — Socis: Rebaix

S. S. Salt—0

Amer F. C.—1

Cat-Vila, Casals-Bohigas, Mollera, Figueras-Subils, Berga, Miquel, Massana i Pedra. Fou l'equip que presentà la S. S. Salt, per contendre amb l'Amer, que guanyà el partit difícilment, per la mínima diferència. Resultat que dona a conèixer la classe de joc de què fan ús els jugadors saltencs. Comença el partit, i per un regular, fins a la mitja part, la pilota estigué sempre al mig del camp; però decantant-se més el domini de part del Salt; i acabà sense poder ni l'un ni l'altre, perforar la xarxa enemiga. Es torna a centrar la pilota, i un jugador de l'Amer s'escapa i xuta un centre al cim de porta; hi ha un «barullo» que acaba amb un tir a dos passos, essent el primer i únic gol que donà la victòria a l'Amer. El Salt es refà, i ni amb tot i dominar gairebé tota la segona part no pogué marcar l'empat. L'àrbitr pita, i s'acaba el partit.

Els que donaren proves d'estar en forma, foren en Nitú, seguit en mèrits per Cat; Vila, Pedra, Subils i Miquel, bé; els altres molt voluntariosos, però no pogueren fer desenrotllament de son joc, a causa de la brutalitat de què es valgué l'Amer per a defensar-se.

Abans d'acabar la primera part, tingué de retirar-se lesionat Subils, jugant en el seu lloc Berga, que fou millor que d'interior; i Fita d'interior. També quan faltaven 15 minuts per acabar, es retirà lesionat Bohigas.

«Repòrter».

N. de la R.

Per haver dimitit de la secció «A E I J-I Ràdio cal sord» i «hom diu» el company Repòrter, passa a càrrec del redactor Kik-off, A E I J-I Ràdio cal sort.

Anem a sentir «Angelet de cuina» cantada pel jugador, cantador i autor d'aquesta obra, Mesana. Tereré tereré... Perdoneu-nos:

Acaba de trencar-se la placa.

A continuació «Misèries d'un futbolista», pel divo Banyoles i la tiple Brès. Música de «Las Leandras».

Divo—Oh, futbol de Banyoles.

perquè no et veig bé?

No veus que amb el Salt

hi jugo per cap calé...

Però jo, em vengaré,

i ni que em paguis vindré

i àdhuc amb els esclops

els gols vull arribar a fer...

Tiple—No t'hi encaparris company,

perquè la cosa no s'ho val;

jo, jugava avui fa un any,

i ara no em volem ni per un

[ral.

Tot seguit notícies del (Congrés sidralista).

Presideix Amós Triola. Demana la paraula En Banyoles. Se li concedeix. Es posa a parlar, i al cap de mitja hora encara, té la paraula, pel qual hi ha una mica de fressa; per fi acaba, però... per força major.

El delegat Miquel protesta, que en Mota sempre trenca els acords posats pel Club, i es tindrà de desqualificar-lo.

Però s'aixeca l'Esteve defensant-lo, dient que els primers de fer-ho, són la Junta. La Càmara, la Núria, el Sord i la Paula aplaudeixin, i piquen de peus. El president fa entrega d'una medalla i un diploma de bona de conducta al mestre de

boxa de Berga, per haver establert una escola en el pastador.

S'aixeca la sessió perquè comencen a sortir pistoles i gavi-nets i hauria una revolució social crònica.

HOM DIU

Que el Salt cada dia ho fa millor.

Que amb En Mollera li diuen Dos Santos.

Que en Messana és el «mago»... de la navaja.

Que en Miquel té ganes de jugar amb el Salt.

Que aviat hi haurà camp d'esport.

Que d'aquí dos mesos ja el tindran.

Que hem de donar gràcies al Centre Republicà i a l'Ajuntament.

KIK-OFF

Notes municipals

Està de manifest al públic per durant el termini reglamentari, el repartiment general d'utilitats i el padró d'inquilinat, formats per l'any 1932.

L'Ajuntament té acordat d'adjudicar el servei de recollida d'escombraries. Com que el cost del servei no excedirà del límit fixat per la regla 1.ª de l'article 164 de l'Estatut municipal, es prescindirà del tràmit de subhasta. Però durant vuit dies tots els veïns que vulguin optar a realitzar l'expressat servei, poden passar a informar-se a la Secretaria de l'Ajuntament.

Notícies locals

Per trobar-se delicat de salut, fa llit el nostre dilecte amic i correligionari En Gaspar Rodríguez, vice-president de la «Joventut Republicana Saltenca». No cal dir que desitgem el ràpid restabliment total al nostre company caríssim.

Imp. Salomó Marquès.— Girona.

Peruqueria de

Ramon Nonó

ONDULACIÓ PERMANENT
GARANTIDA 7 MESOS

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)